

А. Даскаловъ.

Майка.

Бѣше ясно, топло юлско утро. Птичкитѣ вече чуруликаха, подскачаха отъ клонче на клонче, оправяха съ малкитѣ си човки перцата и се кжпѣха въ сребрилата роса. По тревата пълзѣха буболечки, изхврѣкваха брѣмбари, милиония животъ на земята се пробуждаше. Слънцето бавно, като нѣкое златно кълбо, надникна задъ планинскитѣ върхове, издигна се, стана бледно и залѣ съ свѣтлината си цѣлия Божи свѣтъ.

Срѣдъ гората на една полянка една сърна, спокойно кжсаше пжпки и листа отъ единъ храстъ, вдигаше отъ време на време глава, наостряше уши и поглеждаше къмъ близкия храсталакъ. Тамъ се мърдаха клонки, чуваше се нѣкакъвъ шумъ.

Малко сърненце, около на 4—5 месеца, съ желта муцунка, сивожелтеникава козина и съ малки остри ушички изкокна отъ храсталака. То търти при майка си, завъртя се единъ-два пжти край нея съ мили скокове, после отиде предъ нея и започна да я души по носа. После колѣнички, изви мило главичката си и я загледа като малко дете, което моли